

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **M. Š.**, zastoupeného Mgr. Ing. Gabrielou Milotovou, advokátkou se sídlem Daliborova 648/38, Ostrava – Mariánské Hory, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje,** se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2010, č. j. MSK 38868/2010, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 1. 12. 2010, č. j. 22 A 191/2010 - 47,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradu nákladů kasačního řízení částku 2880 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalovaný jako stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě, jímž bylo zrušeno jeho výše uvedené rozhodnutí, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Tímto rozhodnutím stěžovatel zamítl žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Havířova ze dne 5. 1. 2010, sp. zn. VV/113241/Nám/21/Ste/09, kterým byly zamítnuty jeho námitky proti oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzvě k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění podle § 123c zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů.

Krajský soud s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 39/2010 - 76 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu zde citované jsou dostupné na www.nssoud.cz) dospěl k závěru, že správní orgány v průběhu řízení žalobci neprokázaly, že se dopustil přestupků, které byly podkladem pro záznam a dále, že žalobce neměl možnost řádně se seznámit s podklady rozhodnutí. Soud doplnil řízení opatřením kopií pokutových bloků, které žalobce zpochybnil a navrhl důkazy k prokázání svého tvrzení, že se přestupků nedopustil. Tuto možnost neměl ve správním řízení, v němž blokové pokuty nebyly vůbec zajištěny. Závěr správních orgánů, že se žalobce přestupků dopustil, tak neměl žádnou oporu ve spisech. Tyto skutečnosti označil soud za důvod pro zrušení rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s. Současně pak označil rozhodnutí žalovaného za nedostatečně odůvodněné ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť užitá argumentace nebyla způsobilá vyvrátit odvolací námitky. Krajský soud dále vyslovil, že správní orgány v dalším řízení musí opatřit řádné podklady pro své rozhodnutí a ve vztahu k důkazním návrhům učiněným před soudem se musí vyhodnotit, zda je či není vyloučeno, že se žalobce přestupků nedopustil. Teprve na tomto základě bude možno o věci znovu rozhodnout.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky a nepřezkoumatelnost rozsudku spočívající v jeho nesrozumitelnosti. Krajský soud si totiž protiřečí. Na jedné straně uvádí, že žalovaný nebyl povinen vyčkat rozhodnutí o žalobách, které žalobce podal proti jednotlivým „blokům“, neboť v době rozhodování žalovaného byly pravomocné. Na druhé straně ovšem současně tvrdí, že neexistuje způsobilý podklad pro záznam bodů v registru řidičů. Podle zákona je ovšem takovým podkladem pouhé oznámení policie o uložení pokuty za přestupek, byť výklad zákona byl korigován rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 39/2010 - 76. Žalovaný ani prvostupňový orgán nevedli řízení o přestupku, pouze zkoumali existenci podkladů. Stěžovatel poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44, podle něhož správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu řidičů je oprávněn zkoumat pouze existenci podkladu způsobilého pro zápis a správnost odečtu bodů, ale zásadně není oprávněn přezkoumávat správnost a zákonnost aktů veřejné moci, na jejichž základě byl záznam proveden. Žalovaný považuje za absurdní závěr krajského soudu, že při zpochybnění oznámení o uložení pokuty není relevantní existence bloku a nezahájení přezkumného řízení orgánem k němu oprávněným. Stěžovatel nepovažuje zpochybnění bloků, k němuž došlo při soudním jednání, za dostatečný důvod pro zrušení svého rozhodnutí. Předložené bloky měly všechny zákonem vyžadované náležitosti a mj. obsahují i číslo občanského průkazu žalobce; ten nikdy netvrdil, že mu byl tento doklad odcizen či že mohl být někým zneužit. Podpisy na všech blocích jsou při laickém posouzení stejné. Ve spisech krajského soudu, které byly v tomto řízení konstatovány, se mimo kopií bloků v několika případech nacházejí i úřední záznamy policisty, potvrzující ztotožnění pachatele na základě kontroly předložených dokladů. Všechny bloky jsou vystaveny na pokuty zaplacené na místě, tudíž nelze ani předpokládat, že by někdo zneužil dokladů žalobce za účelem vyhnutí se placení pokuty. Pokutové bloky jsou veřejnou listinou a jejich obsah je třeba považovat za pravdivý, pokud není prokázán opak. Důkazní břemeno je ovšem na žalobci. K prokazování pravosti podpisů poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 34/2006 - 60 a č. j. 4 As 1/2006 - 80.

Stěžovatel připomíná důvodovou zprávu k zákonu č. 411/2005 Sb., jímž byl zaveden bodový systém; ta předpokládala námitkové řízení k odstranění prostých chyb úředníka, který zaznamenal jiný počet bodů. Nemá jít o řízení, v němž by měla být přezkoumávána podkladová rozhodnutí. Krajský soud tedy po doplnění řízení předložením pokutových bloků mohl a měl učinit závěr o jejich existenci a relevantnosti pro učiněný záznam. Správní orgán zaznamenávající body ani není oprávněn zkoumat pravost podpisu na bloku a nemá možnost k tomu provádět dokazování, neboť k tomu není námitkové řízení určeno. Je na žalobci, aby dosáhl zrušení podkladových rozhodnutí v jiných řízeních, v daném případě již jen cestou obnovy řízení. Doplnění dokazování opatřením originálů bloků je nadbytečné, neboť všechny rozhodné skutečnosti byly zjevné i z předložených kopií. I kdyby tedy Nejvyšší správní soud trval na názoru, že jediný způsobilý podklad pro záznam bodů za přestupek, o němž bylo rozhodnuto v blokovém řízení, je pokutový blok, má stěžovatel zato, že krajský soud nedostatky správního řízení svým dokazováním napravil. Řízení v tom rozsahu, v jakém je předpokládáno právním názorem krajského soudu, by v podstatě paralyzovalo řízení o námitkách, neboť správní orgány by musely provádět rozsáhlé dokazování, a to i s odstupem několika let po spáchání přestupku. Taková aplikace právního předpisu je způsobilá narušit celý bodový systém. Záznam bodů je automatická evidenční činnost a námitkové řízení má sloužit k odstranění chyb při záznamu, nikoliv k nápravě tvrzených vad rozhodnutí, na jejichž podkladě je záznam činěn. Nanejvýš lze připustit přerušení řízení a vyčkání výsledku přezkoumání bloku v řízení o mimořádném opravném prostředku. Blok je pravomocný a otázka viny je jím vyřešena. Krajský soud také nesprávně označil námitkové řízení za zahajované z moci úřední, ač je zahajováno podáním námitek, tedy dispozičním úkonem budoucího účastníka tohoto řízení - to má vliv právě na možnosti přerušení řízení či na uplatnění vyšetřovací zásady.

Podle stěžovatele je nelogický závěr soudu, že žalovaný měl umožnit žalobci realizaci práva vyjádřit se k předmětným pokutovým blokům jako k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Pokutové bloky totiž nejsou podkladem pro záznam.

Ze všech těchto důvodů navrhuje zrušení napadeného rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobce se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu. Žalovaný neměl provést záznam bodů na základě oznámení policie, pokud žalobce namítal, že předmětné přestupky vůbec nespáchal. Již ve správním řízení argumentoval tím, že je mohla spáchat jiná osoba. Další důkazy navrhl až u soudu, ale jen proto, že ve správním řízení mu pokutové bloky nebyly předloženy. Podle žalobce není ve spisech žalovaného spáchání přestupků dostatečně doloženo. Odvolací rozhodnutí stálo jen na skutečnosti, že nebyla zahájena přezkumná řízení, což není dostatečné odůvodnění. Poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 25/2010 - 44, podle něhož nelze ignorovat žalobcovo tvrzení o tom, že postupek nespáchal a pouze formálně odkázat na existenci bloku, který ani nebyl založen ve spise. Krajský soud tedy důvodně rozhodnutí žalovaného zrušil.

Nejvyšší správní soud poté, co zjistil, že jsou splněny všechny procesní podmínky pro věcné projednání a rozhodnutí kasační stížnosti, přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval kasačním důvodem podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť nepřezkoumatelnost je vadou natolik závažnou, že se jí soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130).

Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost v nesrozumitelnosti rozsudku, který si protiřečí, pokud na jedné straně nepovažuje za nutné vyčkání rozhodnutí o žalobách proti blokovým pokutám a na druhé straně rozhodnutí o těchto blokových pokutách nepovažuje za dostatečný podklad pro záznam bodů. Stěžovatelovo tvrzení je však nepřesné. Krajský soud skutečně neuznal důvodnou žalobní námitku, že žalovaný nepřerušil řízení, s názorem, že rozhodnutí vydaná v blokovém řízení byla pravomocná. V případě, že se vede řízení o námitkách proti záznamu bodů, by pak skutečnost, že byly podány žaloby proti blokovým pokutám, které byly důvodem pro záznam, mohla vést k přerušení řízení. Rozhodnutí vydaná v blokovém řízení byla sice pravomocná, ovšem pokud by bylo prokázáno, že se nejednalo o blokový postih žalobce, mělo by to význam pro záznam bodů. Správní orgán však jistě může uvážit, zda přeruší řízení a vyčká rozhodnutí o žalobách, či zda sám v rámci jím vedeného řízení posoudí námitky proti blokovým pokutám. Nelze přehlédnout, že krajský soud rozhodoval v době, kdy žaloby podané žalobcem proti blokovým pokutám byly soudem odmítnuty. Sice se tak stalo až po vydání rozhodnutí žalovaného, které bylo předmětem jeho řízení, ovšem krajský soud výsledek těchto řízení při jednání konstatoval, a tudíž ve svém rozhodnutí v tomto ohledu nemohl vycházet ze stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného ve smyslu § 75 odst. 1 s. ř. s., ale ze stavu po doplnění řízení před soudem ve smyslu § 77 odst. 2 s. ř. s. Krajský soud neoznačil ve svém rozsudku bloky za nedostatečnou oporu pro záznam, naopak žalovanému vytýká, že tyto bloky v řízení neopatřil a neseznámil s nimi žalobce. Jako dostatečný podklad je však označil jen za situace, že by v řízení nebyly zpochybněny. Rozhodnutí krajského soudu z tvrzených důvodů nelze považovat za nesrozumitelné. Pokud jde o možnosti přerušení řízení, nelze stěžovateli ani přisvědčit v tom, že se jednalo o řízení návrhové, neboť podání námitek je v dispozici žalobce. Jednalo se o řízení o záznam bodů, které se vede z moci úřední; charakter řízení se v jeho průběhu nemění, ani když je jeho další fáze vyvolána účastníkem podáním námitek či odvolání. Stěžovatelem tvrzenou nepřezkoumatelnost Nejvyšší správní soud neshledal; kasační námitka podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. není důvodná. Nebyl shledán ani jiný důvod nepřezkoumatelnosti, pro který by kasační soud musel rozsudek krajského soudu zrušit bez ohledu na obsah kasačních námitek podle § 109 odst. 3 s. ř. s., neboť rozsudek je zcela jednoznačný, jeho výrok je řádně odůvodněn a toto odůvodnění není logicky rozporné a vypořádává se se všemi žalobními námitkami.

Lze tak přistoupit k posouzení správnosti právního názoru vysloveného krajským soudem. Zde stěžovatel zejména poukazuje na charakter řízení o záznamu bodů a na zákonem výslovně stanovené podklady, na jejichž základě lze záznam učinit.

Podle § 123b odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. se řidiči motorového vozidla, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek, zaznamená v registru stanovený počet bodů. Podle odst. 2 písm. a) téhož ustanovení příslušný orgán provede záznam na základě oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení. Zákon tedy skutečně předpokládá, že záznam bodů je evidenčním úkonem a v případě blokového postihu postačí oznámení, že k němu došlo. Předmětem evidence i řízení o námitkách podle § 123f cit. zákona také není spáchaný přestupek, ale bodový záznam. Přesto nelze přisvědčit stěžovateli v názoru, že v námitkovém řízení nemůže být posuzováno nic jiného, než zda existovalo příslušné oznámení o spáchaném přestupku a zda odpovídá počet zaznamenaných bodů.

Krajský soud při právním posouzení postupu žalovaného vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 76, zveřejněného pod č. 2145/2010 Sb. NSS. Zde bylo vysloveno, že: *(o)známení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů (§ 123b odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu), poskytuje správnímu orgánu pouze určitou informaci o věci; nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu je proto třeba v takovém případě vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, např. část pokutového bloku prokazující, že přestupek byl v blokovém řízení projednán. Tento záznam sám o sobě však nemůže být důkazem, na základě něhož by správní orgán bez dalšího vzal za prokázané, že se stěžovatel přestupku dopustil, že byl projednán v blokovém řízení a že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů.* Z tohoto rozsudku lze dále uvést rozhodné úvahy, které k tomuto závěru vedly: *„ačkoli je záznam bodů do bodového hodnocení pouze určitým administrativním úkonem, dosažení 12 bodů má za následek skutečnost, která je ve své podstatě „sankcí" sui generis spočívající v zákazu řízení motorových vozidel. Stěžovatel je tak určitým způsobem zasažen, resp. omezen na svých právech. Je nutno proto vycházet z premisy, že jakkoli se v případě samotného oznámení (administrativního opatření) o počtu dosažených bodů nejedná o rozhodnutí ve smyslu ust. § 65 s. ř. s. (nejedná se o rozhodnutí o uložení sankce), v důsledku následků, které jsou s ním dále spojeny, tj. odevzdání řidičského průkazu, zásah do veřejného subjektivního práva (zejm. právo vlastnit a užívat majetek) zde v podstatě existuje.*

Podle čl. 38 odst. 2 Listiny má každý právo, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Jakkoli z uvedeného článku expressis verbis nevyplývá, zda se toto právo vztahuje jen na řízení před soudem nebo zda se vztahuje i na jiná než soudní řízení, je nutno jej aplikovat i v řízení před správním orgánem. Ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny obsahově zjevně souvisí se zárukami práva na spravedlivý proces podle čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (vyhlášena pod č. 209/1992 Sb.), ve znění pozdějších protokolů (dále jen „Úmluva"), které se mimo jiné uplatní při rozhodování o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění. Evropský soud pro lidská práva ve Štrasburku vykládá pojem trestní obvinění autonomně a vychází z jeho materiálního chápání.

Jedná se tedy o jakékoli protiprávní jednání postižitelné trestem. Evropský soud přitom v řadě svých judikátů dospěl k závěru, že jakákoli veřejnoprávní ustanovení sankční povahy nelze posuzovat podle jejich označení, nýbrž podle obsahu a účelu. Autonomní obsah pojmu trestní obvinění vyložil např. v případu Engel proti Nizozemí (1976). Podle jeho rozhodnutí není formální klasifikace deliktu podle vnitrostátního práva jediným rozhodujícím kritériem, nýbrž je spíše východiskem pro úvahu soudu. Dalším faktorem je povaha samotného deliktního jednání (podle normy a jejího předmětu: zdali má charakter všeobecný nebo se vztahuje jen na zvláštní, omezenou skupinu osob, zdali má účel spíše preventivní či represivní, apod.). Citovaný článek 6 Úmluvy představuje záruku, že jakékoli trestní obvinění bude spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednáno nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem. Judikatura Evropského soudu rovněž již vyložila, že trestním obviněním je nutno chápat i obvinění z přestupku. Např. v případech Lauko proti Slovensku (1998) a Kadubec proti Slovensku (1998) Evropský posoudil obvinění z přestupku jako trestní obvinění, přitom soud připustil, že zákon o přestupcích formálně není podle vnitrostátního práva považován za součást trestního práva. Nicméně vzhledem k tomu, že zákon o přestupcích je všeobecnou normou, jež dopadá na všechny osoby a nikoli jen na nějakou zvláštní, omezenou skupinu subjektů, a že pokuta má charakter trestu s cílem odradit pachatele od páchání přestupků, konstatoval soud, že obvinění z přestupku je svou povahou obviněním trestní Konečně i pojem správní trestání, jímž je v nauce označován podobor správního práva, do něhož spadá i přestupkové právo, ospravedlňuje dle názoru Nejvyššího správního soudu závěr, že obvinění z přestupku je svou povahou obviněním trestním.

Nejvyšší správní soud nemá důvod se ani v této věci od názoru výše uvedeného odchýlit. Závěr, který z něho plyne, byl krajským soudem respektován. Řízení o námitkách sice není řízením o přestupku samotném a správní orgán by se jistě nemohl zabývat vadami postupu či rozhodnutí o přestupku, ovšem musí vážit námitku, že tato pokuta mu nikdy nebyla uložena. Úspěch takového tvrzení totiž vylučuje záznam bodů. Opačný závěr nelze dovodit ani ze stěžovatelem označeného rozsudku ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44. Tam soud vyslovil, že *(s)právní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona č. 361/2000 Sb., zákon o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).*

Znamená to opět pouze to, že v řízení o námitkách nelze zkoumat námitky, které by mohly být uplatněny v řízení o přestupku či přezkumu rozhodnutí o přestupku; nevylučuje to však přezkum tvrzení, že se řidič přestupku vůbec nedopustil. V tam řešeném případě soud akceptoval, že se správní orgán v řízení o záznamu bodů nezabýval námitkou, že žalobkyně se měla přestupku dopustit v krajní nouzi; to by skutečně mohlo být bráno v potaz jen v řízení o přestupku či při případném přezkumu přestupkového rozhodnutí. Nejvyšší správní soud také v důvodech tohoto rozsudku jednoznačně vyslovil,

že (*v) námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů tak bude typicky možno uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, příp. že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně byl mu zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů.* Oba citované rozsudky tak nejsou v rozporu a z judikatury Nejvyššího správního soudu lze k dané problematice dále připomenout rozsudek ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 As 16/2010 - 105, podle něhož *(r)ozhodnutí o přestupku, jehož výrok je v návaznosti na další části rozhodnutí nesrozumitelný, není způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů (§ 123b a násl. zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu.* Posouzení právní otázky krajským soudem, a to otázky, v jakém rozsahu je správní orgán v řízení o námitkách proti záznamu bodů oprávněn zkoumat podkladové rozhodnutí, bylo správné. Ač je podkladem pro záznam oznámení policie o uložení pokuty v blokovém řízení, musí být zkoumána důvodnost námitky, že řidiči žádná taková bloková pokuta nebyla uložena. Oprávněná tedy byla výtka krajského soudu, že žalovaný tuto námitku nezkoumal, neopatřil pokutové bloky a neseznámil s nimi žalobce, a porušil povinnost seznámit jej s podklady rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Pokutové bloky se podkladem ve smyslu § 50 odst. 1, 3 správního řádu měly stát v okamžiku, kdy žalobce uplatnil tvrzení, že oznámení policie o spáchání některých přestupků je neoprávněné, neboť se jich nikdy nedopustil. Hodnotí-li stěžovatel náležitosti pokutových bloků včetně některých dalších dokladů, hodnotí tak důkazy, které ve správním řízení nebyly vůbec provedeny a jichž se jeho rozhodnutí logicky nijak netýkalo. K naplnění kasační námitky podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nedošlo.

Další námitkou stěžovatele je, že pokud krajský soud doplnil řízení, mohl si otázku existence blokových pokut žalobce posoudit sám. Tuto námitku je nutno podřadit ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a zkoumat, zda v postupu soudu nedošlo k vadě, která mohla mít vliv na zákonnost rozsudku. Krajský soud je v přezkumném řízení soudním oprávněn opakovat či doplňovat důkazy (§ 77 odst. 2 s. ř. s.). Pokud doplnění dokazování v řízení před soudem společně s důkazy provedenými ve správním řízení postačuje k právnímu posouzení věci, nic soudu nebrání, aby tak učinil. V daném případě však pouze doplnil řízení o kopie pokutových bloků žalobce, které byly součástí jiných spisů u tohoto soudu vedených. Toto doplnění samo o sobě k potřebnému závěru nestačilo a v řízení před žalovaným se žádné dokazování, z něhož by bylo lze vycházet, nekonalo. Nelze pominout zásadu, že těžištěm řízení o oprávněnosti záznamu bodů, je řízení před správním orgánem, a to také je předmětem soudního přezkumu. Přesun řízení před soud nelze zdůvodnit ani tím, že zákonodárce potřebu dokazování dostatečně nepředvídal a kapacitně by to pro správní orgány bylo problematické. Jde o správní řízení, na něž se vztahuje správní řád. Není úkolem soudu nahradit správní orgán a provést řízení sám. Pokud tedy krajský soud na základě tohoto doplnění řízení neučil konečný závěr o důvodnosti bodového záznamu, nepochybil a k naplnění kasační námitky podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tímto postupem nedošlo.

Nakonec stěžovatel brojí proti doplnění řízení uloženému krajským soudem. Soud při zrušení správního rozhodnutí vysloví podle § 78 odst. 3 s. ř. s. závazný právní názor. V daném případě tak kromě právního posouzení soud v napadeném rozsudku uvedl, že v dalším případě je třeba opatřit řádné podklady pro rozhodnutí a zkoumat, zda je důvodná námitka žalobce, že se přestupků nedopustil. Pokud krajský soud shrnul důkazní návrhy, které žalobce učinil před soudem, neznamená to, že jim správní orgán musí

vyhovět. Řízení se po zrušení rozhodnutí žalovaného vrací do stadia před jeho vydáním a žalobce dokonce může své důkazní návrhy i rozhojnit. Nelze jej omezovat zákazem nových skutečností v odvolacím řízení, pokud neměl možnost důkazy navrhnout v řízení prvostupňovém (82 odst. 4 správního řádu). Vždy je to však správní orgán, který provádí dokazování a určuje jeho rozsah tak, aby vydané rozhodnutí bylo dostatečně podloženo. Znamená to tedy, že provede důkazy, které mají pro posouzení věci význam; pokud některé neprovede, musí ale zdůvodnit, proč tak učinil. Pokud stěžovatel konkrétně brojí proti povinnosti znalecky zkoumat podpisy žalobce na pokutových blocích, nebyla mu taková povinnost soudem uložena. Jím označené rozsudky zdejšího soudu sp. zn. 6 As 34/2006 a sp. zn. 4 As 1/2006 ostatně také pouze hodnotí stav, kdy k tomu nebylo nutno přikročit proto, že ostatní skutečnosti byly dostatečným popřením tvrzení o tom, že se nejedná o podpis přestupce. Uvedl-li stěžovatel v kasační stížnosti hodnocení podpisů na pokutových blocích žalobce, opět činí něco, co dosud nebylo předmětem správního řízení, správního rozhodnutí, a tudíž nebylo soudem zkoumáno.

Nejvyšší správní soud neshledal naplněnými kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. věty první před středníkem jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel, který neměl v tomto kasačním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.). Žalobci, který úspěšný byl, vznikly náklady spojené s podáním vyjádření ke kasační stížnosti. Tyto náklady tvoří částku 2100 Kč za jeden úkon právní služby a částku 300 Kč na úhradu hotových výdajů advokáta - § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů („advokátní tarif“). Vzhledem k tomu, že zástupkyně žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se náhrada o tuto daň - § 57 odst. 2 s. ř. s. Žalovanému proto bylo uloženo uhradit žalobci na náhradu nákladů kasačního řízení částku 2880 Kč v přiměřené lhůtě k rukám jeho zástupkyně.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. května 2011

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu